21/05/2020

“Ο Ύμνος του Λευκονοίκου”

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου Κύπρου

Όταν ο μ. Λυκούργος Κάππας εκλέχτηκε Δήμαρχος Λευκονοίκου, με όρισε, με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, Πολιτιστική Λειτουργό του Δήμου μας, αφού όλες τις εκδηλώσεις τις κάναμε μαζί. Είμαστε μια ομάδα του Σωματείου, από τους πρώτους που ξεκινήσαμε το Σωματείο, και στόχος μας ήταν να διατηρήσουμε το υψηλό πολιτιστικό επίπεδο που είχαμε στο Λευκόνοικο. Μάλιστα, μετά από κάθε παρουσίαση της κ. Παρασκευά, χαρακτηριστικά έλεγα ότι μας ανέβαζε τον πήχη πιο ψηλά κι εμείς έπρεπε να την ακολουθούμε, αφού ήταν και είναι το πρότυπό μας! Εκείνες τις εποχές είχαμε ακόμη στις εκδηλώσεις μας πολύ κόσμο από όσους είχαν ζήσει και δημιουργήσει στο Λευκόνοικο. Ήταν ακόμη νωπά τα γεγονότα και ζούσαν όλοι όσοι έφυγαν πρόσφυγες από την κωμόπολή μας. Τι χαρά ήταν, όταν βρισκόμαστε όλοι μαζί! Αλλά και τι πόνος! Ανείπωτος! Και τι φόρτιση! Κλαίγαμε και γελούσαμε ταυτόχρονα! Χαρμολύπη!

Μετά την υπουργοποίηση του μ. Λ. Κάππα το 1998 (28.2.1998-4.1.1999), τον διαδέχτηκε ο φίλος Μιχάλης Πήλικος, με τον οποίο συνεχίσαμε την άψογη συνεργασία και κάναμε και πάλι εξαιρετικές εκδηλώσεις. Τότε, η κ. Μάρω Εξηντάρη Μήτσα, η Μουσικός μας, του εισηγήθηκε να προκηρυχθεί διαγωνισμός μελοποίησης του ποιήματος «Στο Λευκόνοικον». Πράγματι, έγινε ο διαγωνισμός, τον οποίο προκήρυξε ο Δήμος και το Σωματείο. Ανάμεσα σε τρεις συνθέτες, η κριτική επιτροπή αποφάσισε να δώσει το πρώτο βραβείο από 1000 ευρώ στον συνθέτη Ευαγόρα Καραγιώργη. Το τραγούδι αυτό μαζί με τον Ύμνο της Ανωτέρας Σχολής Λευκονοίκου, σε στίχους Πάνου Λεβέντη και μουσική Δευκαλίωνα Ιακωβίδη, εκδόθηκαν σε ένα CD το 2013, το οποίο επιμελήθηκε η κ. Μάρω Εξηντάρη Μήτσα. Τον Ύμνο της Ανωτέρας Σχολής Λευκονοίκου αποδίδουν κοπέλες από τη Χορωδία του Λευκονοίκου και συνοδεύει στο πιάνο ο μουσικός-πιανίστας κ. Μάριος Ιωάννου. Το CD αυτό δίδεται από τότε ως δώρο σε όλους τους επισκέπτες του Δήμου μας.

Μετά από λίγα χρόνια, το 2017, ο Δημοτικός Σύμβουλος κ. Σωτήρης Κόκκινος, οφείλουμε να το ομολογήσουμε, επέμενε ότι ξεχάστηκε το τραγούδι, απλώς έγινε το CD και δεν το αξιοποιούμε, ενώ θα έπρεπε να ακούγεται στις εκδηλώσεις μας. Τότε, σκεφτήκαμε με την κ. Μάρω Εξηντάρη Μήτσα να το τραγουδήσει η ίδια (ενώ στο CD το τραγουδά ο κ. Αλέξης Αναστασίου).

Το αποτέλεσμα είναι εξαίσιο! Κάθε φορά που το τραγουδά, μας συγκλονίζει. Στην Αθήνα στο Σπίτι της Κύπρου, σε μια ασφυκτικά γεμάτη αίθουσα, στις 17 Οκ.
2018, έκλαιγε ο κόσμος μαζί με την τραγουδίστρια. Το τραγούδησε και στην έναρξη του 1 ου Επιστημονικού Συνεδρίου μας για τον Μητροπολίτη Κιτίου Κυπριανό Οικονομίδη, όπως και στην παρουσίαση των Πεπραγμένων του Δήμου μας για το 2017-2018.

Τελικά, τόσο αγαπήσαμε τα τρία τελευταία χρόνια αυτό το μελοποιημένο ποίημα του Αντώνη Αντωνίου, όπως το αποδίδει η αγαπημένη μουσικός μας, ώστε το ονομάσαμε «Ύμνο του Λευκονοίκου». Πολύ δικαίως, πιστεύω.

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟΥ, Μέρος

Ο Ύμνος του Λευκονοίκου Στο Λευκόνοικον

Λευκόνοικον τα πρώτα σου να σου τα πώ κλαμώντα
που σες τη σπάστρα τζαι τιμή τζι άλλα πολλά
προσόντα.

Εσού που τ’ άλλα τα χωρκά είσες μιαν άλλη χάρη,
ήσουν μια αμματόπετρα, της Μεσαρκάς καμάρι.

Εχασες τζείν τα κάλλη σου, γυρεύκεις τα μα πού ‘ν τα
τζι οι ξένοι εθαυμάζαν σε στους τόπους σου πο
‘ρκούντα.
Όσα λαλώ ‘ννεν ψέματα τζι ό,τι τζι αν πω σ’ αξίζει,
γιατ’ όπου βρέσει φαίνεται, τζει που σονίζ’ ασπρίζει.
Έχω καμπόσα να σου πω τζι η ώρα μου έν λλίη
τζείνος πο ‘ρκετουν να σε δει εν έθελεν να φύει.
Που ‘θώρεν τζείν την θέα σου μες στες καλές χρονιές
σου
που ‘σουν κκεφάτον τζι έλαμπαν οι νάκρες τζι οι
γωνιές σου.
Όμως τωρά γερήμνιασες τζι είσαι μοναξιασμένον
τζι έγινες αναγνώριστον μες στο ζουρκόν χωσμένον,
μερόνυχτα περίλυπον, γιατ’ είσαι σκλαβωμένον
πο ‘ναν σκληρόν καταχτητήν αξάγκωνα δημμένον.

Τζι ούτε κανένας ημπορεί κοντά σου να κοντέψει,
μήτε με σαιρετίσματα πιλέ μου να σου πέψει.
Έχασεν τζείν’ το άστρον σου την πρωτινήν του
λάμψη
μα πάρε λλίην ‘πομονήν τζαι πάλ’ εννά ξανάψει.
Τζι ούλοι κοντά σου να ‘ρτουμε τούτ’ η καρκιά ν’
αννοίξει
καθένας με τους φίλους του, Τούρκος Ρωμιός να
σμίξει,
να ‘ρτει χαρά στα σείλη μας, να φύει τούτ’ η πλήξη»

Αντώνης Π. Αντωνίου